

skeligt, om Minimumsalderen var sat noget højere end til 15 Aar.

Derimod er der en Bestemmelse, som er kommet til i Folketinget, og som jeg tror vil kunne give Anledning til noget Misbrug. Det er Bestemmelsen om, at alt stort Vildt kan være Genstand for Jagt hele Døgnet igennem af saadanne Grundejere, som mener at lide særlig Skade ved disse Dyrs Betræden af deres Jord. Andragende om en saadan Ret skal anbefales af Kommunalbestyrelsen, og Tilladelsen skal gives af Landbrugsministeren. Jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, at saadanne Tilladelser ikke gives over en Bank, men at det undersøges nærmere, om Andragendet er berettiget, for ellers vil der herigennem kunne skabes en Maade, hvorpaa der kan gøres et ganske overvættets stort Indgreb i den Bestand, som findes de allerfleste Steder, og navnlig det Sted, hvorfra Forslaget egentlig kom, de store Statsplantager ovre i Jylland; en saadan Ret vil endvidere kunne gøres til en betydelig Næringsvej, kan jeg gerne sige. Vi ved jo, hvorledes det ikke er helt sjældent, at man søger, om jeg saa maa sige, at opfordre Dyrene til at træde ud af Skovene og komme nærmere ind paa et bestemt Stykke Jord ved at have Roer der eller andet, som har stor Tiltrækning for Dyrene. Det er ofte ikke saadan helt tilfældigt, at de paagældende faar fat i Dyrene. Jeg vil altsaa bede den højtærede Landbrugsminister om at lade saadanne Andragender undersøge meget nøje.

Ellers skal jeg, som sagt, i det store og hele anbefale dette Lovforslag til Tingets hurtige og velvillige Fremme. Jeg kan gøre det saa meget mere, som jeg havde den Glæde at høre, at den ærede foregaaende Taler navnlig var glad ved Fredningsbestemmelsen for Ænder, og hvis vi ikke skynder os lidt med at vedtage Lovforslaget, kommer disse Fredningsbestemmelser ikke til at gælde i Aar, thi efter den nugældende Jagtlov gaar Jagten paa Ænder ind den 16. Juli. Der vil saaledes ikke være megen Tid at give bort, hvis vi skal søge at faa den udskudt allerede i Aar til 1. August.

Gunnar Fog-Petersen: Der er jo kommet forskellige Opfattelser frem fra de ærede Ordførere, der alle sammen er fra 6te Kreds, om Grundlaget for den Lovgivning, hvormed vi her beskæftiger os, og den Kamp, der har staaet om Jagtlovgivningen saa ofte her i Rigsdagen, er ogsaa et Udtryk for disse forskellige Opfattelser. Oprindeligt var Jagtretten en Allemandsret,

og Vildtet var noget, som enhver kunde tage af i det Omfang, han kunde overkomme det; da levede hele Befolkningen, ligesom nu det ærede 7de tingvalgte Medlem (M. C. Jensen), af Jagt og Fiskeri. Senere blev det anderledes, Jagten blev et Privilegium for en lille Del af Befolkningen. Den Strid, der har staaet om Jagtretten, har efter min Mening sin Rod deri, at man fra den almindelige Befolknings Side paa den ene Side havde en Rest i sig af Naturinstinkterne fra den frie Jagts Tid og paa den anden Side kæmpede imod et Privilegium, som man ikke fandt berettiget. Efter Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag maa man sige, at alle Privilegier er afskaffet, og den Betragtning af Jagten og af Vildtet, som man kan sige bundet i det, jeg kalder for Naturinstinkterne, er ikke længere rationel, den er slet ikke mulig at opretholde, dertil er Vildtet til Stede i en alt for ringe Mængde, og dertil spiller Jagten økonomisk en alt for underordnet Rolle i vort moderne organiserede Samfund. Det Synspunkt, man maa anlægge med Hensyn til Jagtlovgivningen nu, maa efter mit Skøn være et helt andet, man maa erkende som Udgangspunkt, at Jagtretten er ingen Menneskerettighed, den kan ikke være en Allemandsret; den sparsomme Vildtbestand, som findes i Landet, er heller ikke Grundejernes, der er ikke noget Ejendomsforhold mellem Grundejerne og Vildtet, bortset fra, hvor Marken er indhegnet, men saa er det ikke længere Vildt, der er Tale om. Men ellers er den Ret, der er Tale om, en Ret til at tilegne sig den Del af det Vildt, som er hele Nationens Fælleseje, der tilfældigvis i et vist Øjeblik befinder sig paa ens Grund. Det er det, vi i Øjeblikket kalder for Jagtretten; andet og mere maa man ikke lægge ind deri.

Det Synspunkt, hvorunder man her skal lovgive, bør da være dette: Hvor højt vurderer man dette Fælleseje, som Vildtbestanden er, hvad vil man gøre for at bevare det, fortjener det at bevares, og skal vi bringe Ofre for at bevare det? Her er min Opfattelse den, som ogsaa de andre Ordførere har været inde paa, at det er et stort Gode, dette Fælleseje, at det er meget værd, det har noget økonomisk Værd, men æstetisk, almindelig folkekulturelt, hvad man nu vil kalde det for, er det dog af langt større Betydning. Aakjær siger et Sted: Det Land er fattigt, som er idel Have. Og det er rigtigt, det vilde betyde en Føringelse og derfor ogsaa en Slags Fattigdom, hvis Landet var idel Have, hvis der intet var tilbage af dets oprindelige Natur og derfor heller ikke var nogen Mulighed for, at denne oprinde-